

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 1880 van 21 september 2007
in de zaak X / Ilde kamer

In zake: X,
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraanse nationaliteit op 6 juli 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 juni 2007 van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoërie.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Sh. ISHAQUE die, loco advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker heeft de Iraanse nationaliteit.

Verzoeker verklaart op 22 november 2000 België te zijn binnengekomen en op diezelfde dag vroeg hij de hoedanigheid van vluchteling aan.

Verzoekers asielaanvraag werd afgesloten met een bevestigende beslissing van 10 juli 2003 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 8 augustus 2003 heeft verzoeker een beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen deze laatste beslissing bij de Raad van State.

Op 28 november 2003 verklaarde verzoeker zich voor de tweede maal vluchteling.

Ook deze asielaanvraag werd afgesloten door een bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal op 4 maart 2005.

Verzoeker stelde een beroep in tegen deze weigeringsbeslissing bij de Vaste Beroepscommissie.

Op 23 februari 2006 besliste de Vaste Beroepscommissie dat verzoekers beroep ongegrond was.

Op 24 februari 2006 diende verzoeker een aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf in op grond van (oud) artikel 9, lid 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Op 2 juni 2006 wordt aan verzoeker een tijdelijk verblijf toegekend voor de duur van één jaar.

Op 28 september 2004 vroeg verzoeker aan de vrederechter van het eerste kanton te Schaarbeek om een akte van bekendheid op te stellen ter vervanging van de geboorteakte met het oog op het afsluiten van een huwelijk met G. V., een Belgische onderdane. Deze akte werd opgesteld op 23 november 2004 en ter homologatie voorgelegd aan de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel.

Op 28 september 2006 werd verzoekers beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 10 juli 2003 verworpen bij arrest nr. 162.874 van de Raad van State.

Op 19 mei 2007 huwde verzoeker met G. V. Uit deze relatie zijn twee kinderen geboren en wel op 18 november 2004 en op 7 april 2006.

Op 29 mei 2007 diende verzoeker een aanvraag tot vestiging in op grond van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 11 juni 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Er werd geen, zelfs geen verstreken, reispas voorgelegd.

Aangezien betrokken vreemdeling zijn identiteit en zijn nationaliteit niet kan bewijzen, is hij tevens niet in staat het bewijs van zijn gezinsbanden te leveren waardoor hij zou kunnen genieten van de meer voordelige bepalingen van artikel 40 van de vreemdelingenwet.

Artikel 4, 3, c van de richtlijn 68/360 bepaalt daarenboven dat voor de afgifte van een verblijfskaart aan een familielid van een EU-onderdaan de voorlegging van het document op vertoon waarvan hij het grondgebied heeft betreden kan gevorderd worden. Een dergelijk document werd hoe dan ook niet aangebracht.

Artikel 2; artikel 41, alinea 2 en 42, alinea 1 van de wet van 15.12.1980.

Artikels 43, 49/61 van het K.B. 8.10.1981 gewijzigd door het K.B. van 12.6.1998.

Artikel 3, alinea 2; artikel 4, 1° en 3° C van de EEG-Richtlijn nr. 68/360 van 15.10.1968.

Artikel 3, alinea 2 en artikel 6, punt a van de EEG-richtlijn nr. 73/148 van 21 mei 1973.

Artikel 3, punt 3 van de EEG-richtlijn nr 64/221 EEG.”

2. Onderzoek van het beroep.

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 31.3 van de Europese Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 en van artikel 41 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker is van oordeel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in overeenkomst met artikel 31.3 van de Europese Richtlijn 2004/38/EG de feiten en de omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen in volle rechtsmacht dient te beoordelen. De feiten en omstandigheden kunnen op grond van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet niet onderzocht worden aangezien het beroep tegen de bestreden beslissing zich louter beperkt tot de mogelijkheid om een annulatieprocedure te voeren. Er wordt niet betwist dat verzoeker gehuwd is met een Belgisch onderdaan en daarmee een gezin vormt. De enige reden waarom de aanvraag tot vestiging op grond van artikel 40 van de vreemdelingenwet wordt geweigerd, is omwille van het feit dat verzoeker in gebreke zou blijven om zijn identiteit en zijn nationaliteit te bewijzen. De motivering van de bestreden beslissing voegt daaraan toe dat verzoeker daarom tevens niet in staat is het bewijs van zijn gezinsbanden te leveren. Dit is onbegrijpelijk stelt verzoeker, daar het bewijs van de gezinsbanden blijkt uit de huwelijksakte opgesteld door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Jette. Noch de interne wetgeving, noch het gemeenschapsrecht bepalen aan de hand van welke documenten de identiteit en de nationaliteit van verzoeker worden vastgesteld. Er kan bijgevolg niet gesteld worden dat alleen een internationaal paspoort hiervoor in aanmerking komt. Verzoeker verwijst naar het arrest C-459 van 25 juli 2002 van het Hof van Justitie waaruit kan worden afgeleid dat de bewijsregeling van de identiteit soepel dient te worden toegepast. Verzoeker stelt verder dat hij beschikt over een geboorteakte waarmee hij gehuwd is. Er valt volgens hem niet in te zien waarom een geboorteakte een voldoende bewijs van identiteit zou uitmaken om te huwen in België, maar onvoldoende zou zijn om samen met zijn Belgische echtgenote in België te blijven wonen. Verzoeker betwist de bewering van de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn fax dat een geboorteakte enkel de afstamming bewijst. Verzoeker haalt ook nog aan dat hij wel degelijk beschikt over een origineel document afkomstig uit Iran waarvan de authenticiteit niet in vraag werd gesteld, namelijk zijn rijbewijs. Bovendien heeft de verwerende partij de identiteit van verzoeker vastgesteld door dit te vermelden op de BIVR afgegeven ten gevolge van de beslissing om hem een tijdelijk verblijf te geven. Zijn twee kinderen dragen zijn naam ten gevolge van de erkenning van vaderschap. Dit impliceert dat de gemeente de identiteit van verzoeker als vaststaand heeft beschouwd. Noch de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, noch de Vaste Beroepscommissie hebben verzoekers identiteit en nationaliteit in twijfel getrokken. Op grond van al deze gegevens kan niet anders dan vastgesteld worden dat de identiteit van verzoeker vaststaat en dat alle voorwaarden van het recht op vestiging vervuld zijn.

Wat de toepassing van artikel 31.3 van de Richtlijn 2004/38/EG betreft, stelt de Raad vast dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen. Artikel 3.1 van de richtlijn, dat bepaalt wie de begunstigden zijn van de richtlijn, luidt als volgt:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

De Raad kan slechts vaststellen dat noch verzoeker, noch de persoon in functie van wie hij de vestigingsaanvraag indient, een burger van de Unie is die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. Verzoeker, van Iraanse nationaliteit, vraagt immers om de vestiging, in België, in functie van een

Belgisch onderdaan. Het grensoverschrijdend aspect, dat door de richtlijn 2004/38/EG wordt vereist ontbreekt in casu.

Aangezien verzoeker geen begunstigde is van de richtlijn 2004/38/EG, kan hij zich, los van de vraag naar de directe werking, niet dienstig beroepen op de bepalingen van deze richtlijn.

Overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet dient de Raad uitspraak te doen als annulatierechter over een beroep dat wordt ingesteld tegen een beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken houdende een weigering tot vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. De wetgever heeft uitdrukkelijk uitgesloten dat de Raad, een ruimere toetsing zou doorvoeren (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St.*, Kamer, 2005-06, nr.51/2479-011, 40.). Een behandeling in volle rechtsmacht van huidig beroep is wettelijk niet toegestaan, zodat de vraag van verzoeker niet kan ingewilligd worden.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Artikel 41 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“Het recht op binnenkomst in het Rijk wordt erkend aan de EG-vreemdeling op overlegging van een identiteitskaart of van een geldig nationaal paspoort.

De echtgenoot en zijn familieleden bedoeld in artikel 40, die niet de nationaliteit bezitten van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen, moeten houder zijn van het document dat krachtens artikel 2 is vereist.”

Artikel 2 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde maatregelen.”

Niettegenstaande dat uit artikel 41 van de vreemdelingenwet volgt dat verzoeker in het bezit dient te zijn van een geldig paspoort, dat in voorkomend geval, voorzien is van een geldig visum, blijkt dat het Hof van justitie van de Europese Gemeenschappen in zijn arrest van 25 juli 2002 een bindende interpretatie heeft gegeven met betrekking tot bovenvermelde problematiek. Dit wordt ook bevestigd in de omzendbrief van 21 oktober 2002 van de minister van Binnenlandse zaken betreffende de aanvraag tot verblijf of vestiging in het Koninkrijk ingediend op basis van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door de familieleden van een onderdaan van een lidstaat van de Europese Economische Ruimte of van een Belg, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten om het Belgisch grondgebied te mogen betreden.

Zo stelt het Hof dat een lidstaat noch een verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn

huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, noch ten opzichte van hem een verwijderingmaatregel kan nemen, op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen.

In casu stelt de bestreden beslissing dat verzoeker zijn identiteit en zijn nationaliteit niet kan bewijzen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn vestigingsaanvraag enkel een huwelijksakte heeft neergelegd. De huwelijksakte bewijst enkel het huwelijk dat door verzoeker werd aangegaan met X. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister om vast te stellen dat verzoeker noch zijn identiteit, noch zijn nationaliteit bewijst. De stukken waarvan verzoeker melding maakt in zijn verzoekschrift werden niet aan de administratie overgemaakt ten tijde van de vestigingsaanvraag, zodat deze er ook geen rekening mee kon houden. Een schending van artikel 41 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig Artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend en zeven door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN.

J. CAMU.